Sb. z. a n. zmíněnou. Tato splátka nepožívala již přednostního pořadí.*) Frydrych.

Přípustnost stížnosti proti rozhodnutí rekursního soudu ve věcech bagatelních v řízení exekučním.

Ustanovení § 517, odst. 2. c. ř. s., podle kterého proti usnesením odvolacího soudu ve věcech nepatrných je rekurs vyloučen, nelze aplikovati podle § 78 ex. ř. na řízení exekuční. V řízení exekučním jest tedy rekurs do rozhodnutí II. instance přípustný i tehdy, jestliže vymáhaná pohledávka jest bagatelní. (Rozh. n. s. Sb. Vážný 5095.)

Pro toto stanovisko jest uváděn důvod, že řízení bagatelní skončilo pravoplatným skončením sporného řízení a exekuční řízení jest řízením samo pro sebe, takže ustanovení §§ 448—453 c. ř. s. nelze rozšířiti až na řízení exekuční.

S hlediska účinnosti bylo by také neopodstatnitelné, když by na př. v řízení o rozvrhu nejvyššího podání mohl jeden z věřitelů napadati rozhodnutí rekursního soudu a druhý nikoliv jedině proto, že jeho pohledávka jest bagatelní. (Stejně pleniss. rozh. n. s. vídeň. ze dne 22. března 1900, čís. 15.021/1900, Neumann-Lichtblau, Kommentar zur Exekutionsordnung, III. vyd., I. sv. str. 293.) Knap.

K autentické interpretaci §u 10 zák. proti nekalé soutěži nedojde?

Úsilí, aby žaloby podle §u 10 zák. proti nekalé soutěži nemohly býti podávány proti žurnalistům, jestliže jejich údaje jsou sice s to poškoditi v soutěži nějakého podnikatele, avšak nejsou činěny nebo rozšiřovány za účelem soutěže, hledalo cestu v novelisaci tohoto paragrafu, která měla působiti e x t u n c jako zákonná intepretace. Nyní proběhla v denních listech zpráva, že výbor pro otázky nekalé soutěže při Ústředně čs. obchodních komor nepokládá novelisaci za nutnou a nedoporučuje ji hlavně s ohledem na nedávné rozhodnutí nejvyššího soudu. Míněno jest zřejmě rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce nejvyšších soudů pod čís. 14.742 ze dne 29. listopadu 1935, Rv I 2069/35, podle něhož pro žalobu se vyžaduje určitý subjektivní úmysl pachatele, který jest třeba, zejména u žurnalisty nebo vydavatele, zvláště prokazovati.

Útraty finanční prokuratury v pracovních sporech do 1000 Kč.

V praksi vznikly pochybnosti, zdali a v jakém rozsahu bylo zákonem o finančních prokuraturách ze dne 8. června 1933, č. 97 Sb. z. a n., dotčeno ustanovení § 23 zákona o pracovních soudech, že ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 1.000 Kč, jest vyloučeno zastoupení advokátem.

Dlužno tu vycházeti z účelu ustanovení § 23 zák. o pracovních soudech. Důvodová zpráva ústavněprávního výboru senátu (tisk 352/30) vysvětluje, že nepřipuštěním advokátů k pracovním soudům ve sporech do 1.000 Kč má býti zabráněno tomu, aby se zvýšily náklady těchto sporů intervencí advokátů.

Podle § 1 zákona č. 97/1933 jsou finanční prokuratury státní úřady povolané k tomu, aby obstarávaly pro stát úkoly právního zástupce, zejména aby jej zastupovaly před soudy, pokud nejsou stanoveny výjimky (§ 2 zák.). Ještě jasněji uvádí § 1 vl. nař. z 2. IV. 1936, č. 82 Sb. z. a n. (služební instrukce pro fin. prokuratury), že tyto jsou povolány k tomu, aby zastupovaly stát před soudy v š e h o d r u h u. Zastupování státu finančními prokuraturami před soudy je výlučné (§ 2, odst. 3 instrukce), takže žádný

*) Uvedený právní stav odpovídá též novele č. 226 ex 1936. Pozn. red.

jiný úřad nebo orgán nesmí stát před soudy zastupovati.

Z toho vysvítá, že i v pracovních sporech do 1.000 Kč musí soud připustiti finanční prokuraturu jako právního zástupce státu. Vládní nařízení, kterými budou stanoveny výjimky ze zásady §u 1a zákona o výlučném zastupování státu finančními prokuraturami, dosud vydáno nebylo.

Zabývajíce se otázkou, zdali přísluší finanční prokuratuře ve sporech do 1.000 Kč náhrada nákladů, musíme si uvědomiti právní povahu finančních prokuratur jako státních úřadů. Prokuratury jako právní zástupci státu mají sice povahu advokáta, a v řízení před soudy a úřady platí pro ně zejména ustanovení o náhradě nákladů sporu podle advokátních tarifů, ale přesto nejsou advokáty. Mohou býti proto připuštěny ve sporech pracovních do 1.000 Kč, ale nemohou účtovati útraty podle advokátních tarifů (zákon č. 78/1921 a vl. nař. č. 95/1923), jak tomu jest v jiných případech. Stát jako nositel soukromoprávních závazků a oprávnění podléhá zásadně týmž předpisům, jakým podléhají jiné právní podměty. Finanční prokuratura má v pracovních sporech do 1.000 Kč postavení procesního zmocněnce ve smyslu § 29 c. ř. s. a přísluší jí pouze náhrada hotových výloh, zejména svědečného, znalečného a případných dalších nutných a účelných nákladů. Nároku na náhradu kolků nemá, poněvadž jako státní úřad jest osvobozena od kolkové povinnosti. Ježto zastupuje stát před soudy výlučně, nutno jejímu zástupci přiznati nárok na náhradu příjezdného ze sídla té které prokuratury. Frydrych.

Literatura.

Dr. Evžen Tarabrin, **Nástin vývoje advokacie v zemích koruny české** (Knihovna Jednoty advokátů čsl., svazek I., stran 48, 1936).

Autor projednal své thema ve dvou hlavních obdobích: Prvé tvoří doba od počátků českého právního života do Obnoveného zřízení zemského (1627), v němž advokacie není ještě formální institucí, pro niž by právní řád stanovil přesné podmínky (ačkoli jako činnost ji zná dosti zevrubně jak právo městské, tak i zemské). Druhé období dějin advokacie jest autoru ukončeno rokem 1781 (vydání všeobecného soudního řádu), kdy končí vlastně dějiny a počíná dnešní právní stav. Autor, který není profesionelním právním historikem, dal si velkou a svědomitou práci vylíčiti na základě pramenných dokladů vývoj advokacie jakožto zvláštního sociálního zjevu, jenž spočívá v tom, že udílení právních porad a obhajoba třetích osob, kterážto činnost je jinak podle autora immanentní každé společnosti, se vykonává určitými lidmi jako povolání. Stavovská organisace advokátů učinila dobře, že tuto práci vydala, neboť k upevnění stavovského sebevědomí, nutného u každého lidského povolání, neobyčejně přispěje vědomost o tom, jak starou a ne vždy v minulosti dobře uspokojovanou funkci vyplňuje povolání advokátské.

Kliment.

Nájemní řízení podle civilního řádu soudního. Napsal JUDr. Jindřich Hrdlička, soudní rada u krajského soudu civilního v Praze. — Praha 1936, 67 stran, 8 Kč.

Spisek jest velmi zevrubným a pečlivě zpracovaným úvodem do oné části civilního řádu soudního, o níž autor v předmluvě správně připomíná, že se vžil méně, než by odpovídalo době trvání jeho platnosti i významu pro hospodářský život. Je proto uvítati záslužnou snahu autorovu, že připravil praxi přechod od mimořádných poměrů a z mimořádných předpisů k řádným poměrům a k řádnému řízení. Sporadická ustanovení zákona dala vzniknouti bohaté judikatuře, která je v příručce velmi pečlivě a při tom stručně a přehledně zpracována. Nejde o ko-